

Teza: uchylene orzeczenia.

W postępowaniu pierwszo-instancyjnym doszło do naruszenia art. 22 § 1 i 2 k.p.k. w związku z art. 74¹ pkt 1 ustawy o radcach prawnych. Uchybienie to mogło mieć wpływ na treść orzeczenia. Gdyby postanowienie Sądu I instancji o oddaleniu wniosku o zawieszenie postępowania zostało poddane kontroli instancyjnej, nie można wykluczyć sytuacji, w której Obwiniona po wystąpieniu określonych zdarzeń procesowych, mogłaby realizować swoje prawo od obrony, wobec czego rozstrzygnięcie w przedmiocie odpowiedzialności dyscyplinarnej Obwinionej mogłoby być odmienne.

Sygn. akt WO-150/20

ORZECZENIE

z dnia 18 marca 2021 r.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie w składzie:

Przewodniczący: S WSD Michał Łukasik

Sędziowie : S WSD Piotr Karwat

S WSD Marta Stryjek - sprawozdawca Protokolant: Adam Wolan

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego Krzysztofa Żmudy

po rozpoznaniu w dniu 18 marca 2021 r. w Warszawie na rozprawie

sprawy radcy prawnego K. M., wpisanej na listę radców prawnych prowadzoną przez Radę Okręgowej Izby Radców Prawnych w S. pod numerem wpisu (...) (...),

obwinionej o to, że:

1) w okresie od dnia 01.03.2017 r. do dnia 16.12.2019 r., w Ś., nie wykonała zlecenia przyjętego od N. N., dotyczącego wszczęcia w imieniu klientki przed Sądem Rejonowym w Ś. postępowania sądowego o zaprzeczenie ojcostwa jej syna K. N. oraz reprezentowanie klientki w tym postępowaniu i pomimo tego poinformowała klientkę, że wytoczyła w jej imieniu powództwo o zaprzeczenie ojcostwa, a następnie udzielała klientce wielokrotnie nieprawdziwych informacji o rzekomo toczącym się przed Sądem Rejonowym w Ś. postępowaniu w tej sprawie i podejmowanych przez siebie w jego toku działaniach, w tym o wniesienie w imieniu klientki skargi na przewlekłość postępowania, która to skarga miała zostać uwzględniona, a klientce miało zostać przyznane z tego tytułu odszkodowania, jak również o skierowaniu do prokuratury wniosku mającego na celu przyspieszenia postępowania sądowego o zaprzeczenie ojcostwa, które to działanie w rzeczywistości nie miało nigdy miejsca, czym dopuściła się naruszenia ustawowego obowiązku wykonywania zawodu radcy prawnego ze starannością wynikającą z wiedzy prawniczej oraz zasad etyki radcy prawnego, etycznego obowiązku wykonywania czynności zawodowych rzetelnie i uczciwie, zgodnie z prawem, zasadami etyki zawodowej oraz dobrymi obyczajami, etycznego obowiązku dbania o godność zawodu, etycznego obowiązku wykonywania czynności zawodowych sumiennie oraz z należytą starannością uwzględniając profesjonalny charakter działania, a także etycznego obowiązku informowania klienta na jego żądanie o przebiegu sprawy, to jest zarzut popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust 1 w zw. z art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 06.07.1982 r. o radcach prawnych w związku z art. 6, art. 11 ust. 1, art. 12 ust. 1 i art. 44 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego;

2) w okresie od dnia 17.12.2019 r. do dnia 28.01.2020 r. w Ś., po otrzymaniu w dniu 16.12.2019 r. wezwania od N. N. do wydania wszelkich dokumentów dotyczących zleconych w przeszłości do prowadzenia spraw, w tym dwóch oryginałów aktów urodzenia K. N. oraz wszelkich pism procesowych, w tym zwłaszcza ze sprawy o rozwód, nie zastosowała się do tego wezwania i nie wydała żadnych posiadanych przez siebie dokumentów N. N., czym dopuściła

się naruszenia ustawowego obowiązku wykonywania zawodu radcy prawnego ze starannością wynikającą z wiedzy prawniczej oraz zasad etyki radcy prawnego, etycznego obowiązku wykonywania czynności zawodowych rzetelnie i uczciwie, zgodnie z prawem, zasadami etyki zawodowej oraz dobrymi obyczajami, etycznego obowiązku wykonywania czynności zawodowych sumiennie oraz z należytą starannością uwzględniając profesjonalny charakter działania, a także etycznego zakazu odmówienia wydania klientowi na jego wniosek, po zakończeniu stosunku prawnego, na podstawie którego prowadził sprawę, otrzymanych od niego dokumentów oraz pism procesowych w sprawach, które prowadził, to jest zarzut popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 w związku z art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 06.07.1982 r. o radcach prawnych w związku z art. 6, art. 12 ust. 1 i art. 46 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego

z powodu odwołania obwinionej od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w S. z dnia 6 lipca 2020 r. (sygn. akt: D/OSD/16/20)

orzeka:

1.

uchyla w całości zaskarżone orzeczenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w S. z dnia 6 lipca 2020 r. (sygn. akt: D/OSD/16/20) i przekazuje sprawę Okręgowemu Sądowi Dyscyplinarnemu Okręgowej Izby Radców Prawnych w S. do ponownego rozpoznania;

2.

kosztami postępowania przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym w zryczałtowanej wysokości 1.500,00 (słownie: jeden tysiąc pięćset) zł obciąża Krajową Izbę Radców Prawnych w Warszawie.

Uzasadnienie

Pismem z dnia 12 grudnia 2019 r. wniesionym do Okręgowej Izby Radców Prawnych w S. N. N. (dalej „Klientka” lub „Pokrzywdzona”) poinformowała o możliwości popełnienia deliktu dyscyplinarnego przez radcę prawnego K. M. (dalej „Obwiniona”). Wskazała, iż po urodzeniu syna w dniu 1 marca 2017 r. zwróciła się do Obwinionej o wszczęcie sprawy o zaprzeczenie ojcostwa, przekazując Obwinionej wszelkie niezbędne dokumenty. Obwiniona utrzymywała Klientkę w przekonaniu, iż sprawa jest w toku, przy czym wskazywała na różnego rodzaju okoliczności wpływające na przedłużanie się postępowania. Prośby Pokrzywdzonej o przekazanie dokumentów ze sprawy również pozostawały bez skutku. Pod koniec 2019 r. Klientka sama skontaktowała się z Sądem Rejonowym w Ś., w którym miała toczyć się sprawa, ustalając, że sprawa taka nie została w ogóle wszczęta. Wobec tego Klientka zwróciła się do prokuratury z prośbą o pomoc w zaprzeczeniu ojcostwa. Syn, mimo iż w chwili złożenia zawiadomienia miał blisko trzy lata, nie został ochrzczony z uwagi na dążenie do uniknięcia dokonywania zmian w księgach parafialnych. Ojciec biologiczny dziecka nie może w pełni korzystać ze swojej więzi z synem, a Pokrzywdzona w wyniku zaistniałej sytuacji została pozbawiona części świadczeń rodzinnych i wychowawczych.

Po przeprowadzeniu dochodzenia dyscyplinarnego wszczętego postanowieniem z dnia 14 stycznia 2020 r. Rzecznik Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w S. wniósł w dniu 16 marca 2020 r. do Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego OIRP w S. wniosek o ukaranie Obwinionej z tytułu następujących zarzutów:

) w okresie od dnia 01.03.2017 r. do dnia 16.12.2019 r., w Ś., nie wykonała zlecenia przyjętego od N. N., dotyczącego wszczęcia w imieniu klientki przed Sądem Rejonowym w Ś. postępowania sądowego o zaprzeczenie ojcostwa jej syna K. N. oraz reprezentowanie klientki w tym postępowaniu i pomimo tego poinformowała klientkę, że wytoczyła w jej imieniu powództwo o zaprzeczenie ojcostwa, a następnie udzielała klientce wielokrotnie nieprawdziwych informacji o rzekomo toczącym się przed Sądem Rejonowym w Ś. postępowaniu w tej sprawie i podejmowanych przez siebie w jego toku działaniach, w tym o wniesienie w imieniu klientki skargi na przewlekłość postępowania, która to skarga miała zostać uwzględniona, a klientce miało zostać przyznane z tego tytułu odszkodowanie, jak również

o skierowaniu do prokuratury wniosku mającego na celu przyspieszenia postępowania sądowego o zaprzeczenie ojcostwa, które to działanie w rzeczywistości nie miało nigdy miejsca, czym dopuściła się naruszenia ustawowego obowiązku wykonywania zawodu radcy prawnego ze starannością wynikającą z wiedzy prawniczej oraz zasad etyki radcy prawnego, etycznego obowiązku wykonywania czynności zawodowych rzetelnie i uczciwie, zgodnie z prawem, zasadami etyki zawodowej oraz dobrymi obyczajami, etycznego obowiązku dbania o godność zawodu, etycznego obowiązku wykonywania czynności zawodowych sumiennie oraz z należytą starannością uwzględniając profesjonalny charakter działania, a także etycznego obowiązku informowania klienta na jego żądanie o przebiegu sprawy, to jest zarzut popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust 1 w zw. z art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 06.07.1982 r. o radcach prawnych w związku z art. 6, art. 11 ust. 1, art. 12 ust. 1 i art. 44 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego;

2) w okresie od dnia 17.12.2019 r. do dnia 28.01.2020 r. w Ś., po otrzymaniu w dniu 16.12.2019 r. wezwania od N. N. do wydania wszelkich dokumentów dotyczących zleconych w przeszłości do prowadzenia spraw, w tym dwóch oryginałów aktów urodzenia K. N. oraz wszelkich pism procesowych, w tym zwłaszcza ze sprawy o rozwód, nie zastosowała się do tego wezwania i nie wydała żadnych posiadanych przez siebie dokumentów N. N., czym dopuściła się naruszenia ustawowego obowiązku wykonywania zawodu radcy prawnego ze starannością wynikającą z wiedzy prawniczej oraz zasad etyki radcy prawnego, etycznego obowiązku wykonywania czynności zawodowych rzetelnie i uczciwie, zgodnie z prawem, zasadami etyki zawodowej oraz dobrymi obyczajami, etycznego obowiązku wykonywania czynności zawodowych sumiennie oraz z należytą starannością uwzględniając profesjonalny charakter działania, a także etycznego zakazu odmówienia wydania klientowi na jego wniosek, po zakończeniu stosunku prawnego, na podstawie którego prowadził sprawę, otrzymanych od niego dokumentów oraz pism procesowych w sprawach, które prowadził, to jest zarzut popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 w związku z art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 06.07.1982 r. o radcach prawnych w związku z art. 6, art. 12 ust. 1 i art. 46 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

Orzeczeniem z dnia 6 lipca 2020 r. Sąd I instancji uznał Obwinioną za winną objętych wnioskiem o ukaranie czynów, wymierzając za czyn pierwszy karę zawieszenia prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego na czas 2 lat i 6 miesięcy oraz zakaz wykonywania patronatu na czas 5 lat, a za czyn drugi - karę pieniężną w wysokości 4.000 zł. Jednocześnie Sąd obciążył Obwinioną kosztami postępowania w wysokości 2.000 zł.

Od powyższego orzeczenia odwołanie w ustawowym terminie wniosła Obwiniona, zarzucając zaskarżonemu orzeczeniu:

1. na podstawie art. 438 pkt 2 Kpk w związku z art. 74¹ pkt 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych obrażę przepisów postępowania mającą istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a mianowicie art. 22 § 1 kk w związku z art. 193 § 1 kk poprzez nieuwzględnienie złożonego w dniu 06.07.2020 r. wniosku Obwinionej o zawieszenie postępowania ze względu na jej stan zdrowia bez zasięgnięcia stosownej opinii biegłego sądowego i to pomimo że rozpatrzenie tego wniosku wymagało wiadomości specjalnych, których bezspornie nie posiadały osoby zasiadające w składzie orzekającym (dalej „Zarzut 1”);

2.

na podstawie art.438 pkt 2 Kpk w związku z art. 74¹ pkt 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych obrażę przepisów postępowania mającą istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a mianowicie art. 22 § 1 oraz § 2 Kpk w związku z art. 100 § 2 Kpk, poprzez nierozpatrzenie w toku postępowania złożonego przez Obwinioną wniosku o zawieszenie postępowania w drodze wydania stosownego postanowienia oraz powiadomienia o fakcie wydania tego postanowienia Obwinionej, przez co uniemożliwiono jej skorzystanie z przysługujących jej środków odwoławczych (dalej „Zarzut 2”);

3.

na podstawie art.438 pkt 2 Kpk w związku z art. 74¹ pkt 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych obrażę przepisów postępowania mającą istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a mianowicie art. 5 § 2 Kpk poprzez nieuwzględnienie przy wyrokowaniu zasady in dubio pro reo i to pomimo niemożności brania przez Obwinioną aktywnego udziału w prowadzonym postępowaniu ze względu na stan zdrowia i całkowitego zignorowania wniosku Obwinionej o zawieszenie tego postępowania (dalej „Zarzut 3”);

4.

na podstawie art. 438 pkt 2 Kpk w związku z art. 74¹ pkt 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych obrażę przepisów postępowania mającą istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a mianowicie poprzez niezastosowanie w sprawie art. 411 § 1 Kpk pomimo istnienia w sprawie ważnych powodów uzasadniających odroczenie wydania orzeczenia w niniejszej sprawie (dalej „Zarzut 4”);

5.

na podstawie art. 438 pkt 2 Kpk w związku z art. 74¹ pkt 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych obrażę przepisów postępowania mającą istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a mianowicie art. 7 kpk poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny przeprowadzonych dowodów, a w szczególności dokonanie tej oceny bez zasad doświadczenia życiowego (dalej „Zarzut 5”);

6.

na podstawie art. 438 pkt 1 Kpk w związku z art. 74¹ pkt 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych obrażę prawa materialnego, a mianowicie art. 6 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego stanowiącego załącznik do uchwały nr 8/YIII/2010 Prezydium Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 28-12-2010 w sprawie ogłoszenia tekstu jednolitego Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w związku z art. 6 i art. 12 ust 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, stanowiącego załącznik do uchwały nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22-11-2014 r. w sprawie Kodeksu Etyki Zawodowej, poprzez uznanie iż Obwiniona w sposób nieprawidłowy wykonywała swoje obowiązki zawodowe m.in. rzekomo błędnie informując skarżącą o jej sytuacji prawnej (dalej „Zarzut 6”);

7. na podstawie art. 438 pkt 4 Kpk rażąco niewspółmierność wymierzonej Obwinionej kary (dalej „Zarzut 7”);

8. na podstawie art. 439 § 1 pkt 1 Kpk w związku z art.74¹ pkt 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych obrażę przepisów postępowania mającą istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, poprzez fakt wzięcia udziału w wydaniu zaskarżonego orzeczenia przez osoby nieuprawnione (dalej „Zarzut 8”).

Obwiniona wniosła o zmianę zaskarżonego orzeczenia przez uniewinnienie od zarzucanych czynów, ewentualnie o uchylenie wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Okręgowemu Sądowi Dyscyplinarnemu OIRP w S..

Wyższy Sąd Dyscyplinarny zważył, co następuje:

Odwołanie Obwinionej zasługuje na uwzględnienie z uwagi na część podniesionych zarzutów.

1. Tytułem wprowadzenia - w sytuacji gdy odwołanie zarzuca naruszenie prawa materialnego oraz przepisów postępowania - w pierwszej kolejności rozpatrzeniu podlega zarzut naruszenia przepisów postępowania. Dopiero wówczas, gdy okaże się, że stan faktyczny przyjęty przez Sąd I instancji jest prawidłowy, można przejść do kontroli jego subsumpcji pod zastosowany przepis prawa materialnego. Dopowiedzieć także należy, że na płaszczyźnie Kpk naruszenie przepisów postępowania powodujące konieczność uchylenia (zmiany) orzeczenia musi być tego rodzaju, iż mogło ono mieć wpływ na treść orzeczenia (o czym stanowi art. 438 pkt 2 Kpk stosowany odpowiednio z mocy art.

74¹ pkt 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych, dalej „ustawa o radcach prawnych”). Zdaniem Wyższego Sądu Dyscyplinarnego taka sytuacja zachodzi w sprawie niniejszej.

2. Pierwsze trzy zarzuty odwołania związane są ze złożonym przez Obwinioną na etapie postępowania pierwszoinstancyjnego wnioskiem o zawieszenie postępowania (w zasadzie wnioskiem ponowionym, gdyż wniosek o zawieszenie postępowania został złożony przez Obwinioną w dniu 21 lutego 2020 r., tj. na etapie dochodzenia - tom I, k. 67 - 69, jednak nie został rozpoznany przez Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP w S.).

Dla porządku należy wskazać, że w Zarzucie 1 Obwiniona wskazała jako podstawę prawną normę art. 22 § 1 oraz art. 193 § 1 kk. Zestawienie jednak tych norm z „opisową” częścią zarzutu polegającą na podniesieniu, że chodzi o nieuwzględnienie wniosku o zawieszenie postępowania ze względu na stan zdrowia bez zasięgnięcia stosownej opinii biegłego sądowego i to pomimo że rozpatrzenie wniosku wymagało wiadomości specjalnych, wskazywałoby na naruszenie art. 22 § 1 Kpk oraz art. 193 § 1 Kpk (nie zaś Kodeksu karnego - którego art. 22 § 1 nie ma zastosowania w realiach sprawy niniejszej, a art. 193 nie ma jednostek redakcyjnych w postaci paragrafów; skądinąd przepis ten znajduje się w „Części szczególnej” Kodeksu karnego, której - co dość oczywiste - nie stosuje się w radcowskim postępowaniu dyscyplinarnym, o czym stanowi art. 74¹ pkt 2 ustawy o radcach prawnych, ograniczając odesłanie do odpowiedniego zastosowania w radcowskim postępowaniu dyscyplinarnym Kodeksu karnego do rozdziałów I - III Kodeksu karnego).

Kpk nie definiuje terminu „zarzutu odwoławczego” ani nie wskazuje wymagań co do jego treści. Jak się wskazuje w piśmiennictwie, w tej sytuacji „do uznania skarżącego pozostawiony jest sposób wysłowienia zarzucanego uchybienia. (...) Wystarczy więc, gdy skarżący wskaże uchybienie (błąd), którym jego zdaniem obarczone jest zaskarżone orzeczenie” (tak D. Świecki, „Komentarz aktualizowany do art. 438 Kodeksu postępowania karnego, Lex el. 2020). Biorąc pod uwagę, że do wymogów formalnych środka odwoławczego nie należy wskazywanie podstawy prawnej zarzutu odwoławczego, a wystarczy wskazanie (nazwanie) zarzucanego uchybienia, Wyższy Sąd Dyscyplinarny przyjmuje, że kluczowe w Zarzucie 1 jest wskazanie polegające na nieuwzględnieniu wniosku o zawieszenie postępowania poprzedzone niezasięgnięciem przez Sąd I instancji opinii biegłego odpowiedniej specjalizacji w celu ustalenia istnienia podstaw do zawieszenia postępowania.

3.

Po powyższym oczyszczeniu przedpola należy nadmienić, że zdaniem Wyższego Sądu Dyscyplinarnego z mocy odesłania w art. 74¹ pkt 1 ustawy o radcach prawnych art. 22 Kpk ma wprost zastosowanie w radcowskim postępowaniu dyscyplinarnym. Oczywiście przepisy Kodeksu postępowania karnego mają odpowiednie zastosowanie do radcowskiego postępowania dyscyplinarnego w zakresie „nieuregulowanym w ustawie o radcach prawnych”. Wprawdzie art. 67 ust. 1 zdanie 2 ustawy o radcach prawnych dotyczy sytuacji zawieszenia postępowania dyscyplinarnego, jednak dotyczy to zbiegu postępowania karnego i dyscyplinarnego. Ustawa o radcach prawnych nie reguluje kwestii zawieszenia postępowania dyscyplinarnego z uwagi na istnienie długotrwałej przeszkody uniemożliwiającej prowadzenie postępowania, co przesądza o konieczności zastosowania art. 22 Kpk wprost.

Jak wynika z art. 22 § 2 Kpk, „na postanowienie w przedmiocie zawieszenia postępowania przysługuje zażalenie”. Wprawdzie Sąd I instancji rozpoznał wniosek Obwinionej o zawieszenie postępowania (oddalając go), jednak uczynił to na rozprawie w dniu 6 lipca 2020 r., na której Obwiniona nie była obecna.

Postanowienie o oddaleniu wniosku o zawieszenie postępowania (będące „postanowieniem w przedmiocie zawieszenia”) nie zostało doręczone Obwinionej, nie zostało także sporządzone jego uzasadnienie. Trafny jest zatem zarzut odwoławczy, iż działanie Sądu I instancji de facto pozbawiło Obwinioną prawa do kontroli instancyjnej postanowienia „w przedmiocie zawieszenia postępowania” (art. 22 § 2 Kpk). Norma szczególna art. 22 § 2 Kpk przewiduje, iż decyzja w przedmiocie” zawieszenia (tj. nie tylko decyzja o zawieszeniu, lecz także np. o odmowie zawieszenia) podlega zaskarżeniu. Działanie Sądu I instancji uniemożliwiło Obwinionej poddanie stanowiska OSD w przedmiocie braku przesłanek do zawieszenia postępowania weryfikacji drugo instancyjnej. Rację ma Obwiniona, iż

rozstrzygnięcie w przedmiocie zawieszenia postępowania musi spełniać ogólne wymagania formalne przewidziane w art. 94 § 1 Kpk. Mimo to, dopiero w uzasadnieniu orzeczenia z dnia 6 lipca 2020 r. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny OIRP w S. uzasadnił de facto postanowienie o oddaleniu wniosku o zawieszenie postępowania. Wyższy Sąd Dyscyplinarny nie przesądza oczywiście zasadności wniosku Obwinionej o zawieszenie postępowania. Z całą mocą należy jednak wskazać, że radca prawny, wobec którego skierowano wniosek o ukaranie, nie może być pozbawiony uprawnień, które wynikają z „reguł gry” wyznaczonych przepisami tak ustawy o radach prawnych, jak i Kodeksu postępowania karnego. W przypadku wniosku strony o zawieszenie postępowania te reguły oznaczają prawo do wniesienia zażalenia na postanowienie w przedmiocie zawieszenia postępowania. Prawa tego Obwiniona została pozbawiona.

Powyższe oznacza, że zdaniem Wyższego Sądu Dyscyplinarnego istotnie w postępowaniu pierwszoinstancyjnym doszło do naruszenia art. 22 § 1 i 2 Kpk w związku z art. 74¹ pkt 1 ustawy o radcach prawnych. Uchybienie to mogło mieć wpływ na treść orzeczenia. Stosując przyjmowany w celu ustalenia wpływu uchybienia przepisów procesowych na treść orzeczenia tzw. test negatywny (polegający na dokonaniu ustalenia, czy gdyby do uchybienia nie doszło, zapadłoby takie samo orzeczenie, które wydano pomimo zaistnienia uchybienia) dojść należy do wniosku, że postępowanie pierwszoinstancyjne takiego testu nie przechodzi. Obwiniona wskazała, iż u podstaw wniosku o zawieszenie leżą bardzo poważne przyczyny natury zdrowotnej (radykałne leczenie onkologiczne raka piersi i raka mózgu, poważne schorzenie kardiologiczne, depresja), które uniemożliwiają jej podjęcie prawa do obrony (zwłaszcza w sytuacji stanu epidemii w związku z zakażeniami wirusem SARS-CoV- 2, choroby szczególnie groźnej dla osób z chorobami współistniejącymi o obniżonej odporności). Gdyby postanowienie Sądu I instancji o oddaleniu wniosku o zawieszenie postępowania zostało poddane kontroli instancyjnej, nie można wykluczyć sytuacji, w której Obwiniona po wystąpieniu określonych zdarzeń procesowych swoje prawo do obrony mogłaby realizować, wobec czego rozstrzygnięcie w przedmiocie odpowiedzialności dyscyplinarnej Obwinionej mogłoby być zgoła inne. Oczywiście te rozważania Wyższego Sądu Dyscyplinarnego mają charakter hipotetyczny - jednak o konieczności uchylenia rozstrzygnięcia Sądu I instancji przesądza sama możliwość wpływu obrazy przepisów postępowania na wynik sprawy.

Z powyższych przyczyn Wyższy Sąd Dyscyplinarny na podstawie art. 438 pkt 2 Kpk w związku z art. 74¹ pkt 1 ustawy o radcach prawnych uchylił zaskarżone orzeczenie i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji. Wyższy Sąd Dyscyplinarny uznał, że z uwagi na złożenie przez Obwinioną wniosku o zawieszenie postępowania przed rozpoczęciem przewodu sądowego (tom II, k. 32) i obrazę przepisów postępowania przy rozpoznawaniu tego wniosku, co miało miejsce przed rozpoczęciem przewodu sądowego (tom II, k. 34), niezbędne jest przeprowadzenie przewodu na nowo w całości (art. 437 § 2 zdanie drugie in fine Kpk w związku z art. 74¹ pkt 1 ustawy o radcach prawnych). Sąd I instancji przy ponownym rozpoznaniu sprawy uwzględni odpowiednie normy procedury karnej, w szczególności fakt, że na postanowienie w przedmiocie zawieszenia postępowania przysługuje zażalenie. W ramach samodzielności jurysdykcyjnej Okręgowy Sąd Dyscyplinarny OIRP w S. ponownie rozważy w pierwszej mierze złożony przez Obwinioną wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu psychoonkologii na okoliczności wskazane we wniosku dowodowym Obwinionej (tom II, k. 31).

4.

Wprawdzie orzeczenie pierwszoinstancyjne podlega uchyleniu, jednak odnieść się należy do pozostałych zarzutów odwoławczych. Są one nietrafne, jednak oczywiście to spostrzeżenie uwzględnił stan faktyczny ustalony przez Sąd I instancji z zastrzeżeniem wskazań dotyczących obrazy przepisów postępowania wskazanych powyżej. Zarzut 4 (polegający na nieodroczeniu wydania orzeczenia w sprawie — art. 411 § 1 Kpk) nie zasługuje na uwzględnienie. Zasadą jest sporządzanie wyroku (w postępowaniu dyscyplinarnym: orzeczenia) niezwłocznie po zakończeniu głosowania (art. 412 Kpk). To sąd może zdecydować o odroczeniu wydania wyroku „w sprawie zawiłej albo z innych ważnych powodów” (za „sprawę zawiłą” należy rozumieć sprawę o skomplikowanym stanie faktycznym lub prawnym, także z bogatym materiałem dowodowym) i to do jego oceny należy, czy charakter sprawy uzasadnia odroczenie wydania wyroku. Sformułowanie Zarzutu 4 w żaden sposób nie wskazuje, w jaki sposób nieodroczenie wydania orzeczenia miałyby mieć wpływ na jego treść.

5.

Zdaniem Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Sąd I instancji nie naruszył art. 7 Kpk (Zarzut 5), tym bardziej, że zarzut nie precyzuje, w jaki sposób zasady doświadczenia życiowego miałyby zmienić dokonaną przez Sąd I instancji ocenę dowodów. Analogicznie chybiony jest Zarzut 6 - postępowanie dowodowe Sądu I doprowadziło ten Sąd do oceny, iż Obwiniona naruszyła normy etyczne w sposób powodujący odpowiedzialność dyscyplinarną w postaci kar wymierzonych Obwinionej, co do których Sąd I instancji w sposób szczegółowy uzasadnił swoje stanowisko (Zarzut 7). Tym samym, uwzględniając dotychczas zebrany materiał dowodowy (z zastrzeżeniem wskazań dotyczących naruszeń prawa procesowego przedstawionych powyżej), Wyższy Sąd Dyscyplinarny nie neguje dokonanej oceny przez Sąd I instancji.

6.

Wreszcie odnieść się należy do tzw. bezwzględnej przyczyny odwoławczej, tj. twierdzenia o wzięciu udziału w wydaniu zaskarżonego orzeczenia przez osoby nieuprawnione (Zarzut 8). Obwiniona powołuje się na wątpliwości co do prawidłowości wyborów Zgromadzenia Delegatów w OIRP w S. w 2020 r., które miałyby się przełożyć na nieprawidłowość uchwał tego Zgromadzenia, będącego organem władnym do wyboru członków okręgowego sądu dyscyplinarnego.

Zważyć należy, że zaskarżone orzeczenie zostało wydane w dniu 6 lipca 2020 r., a zgodnie zuchwałą nr (...) Rady Okręgowej Izby Radców Prawnych w S. z dnia 14 maja 2020 r. w sprawie zwołania Zgromadzenia Delegatów Okręgowej Izby Radców Prawnych w S., sprawozdawczo-wyborcze Zgromadzenie Delegatów OIRP w S. (w którego porządku obrad znajdował się m. in. wybór członków O SD) zostało zwołane na dzień 9 lipca 2020 r. Twierdzenia Obwinionej dotyczące okoliczności wyboru delegatów na Zgromadzenie Delegatów kadencji rozpoczynającej się w 2020 r. (XI kadencji)-nie mają zatem znaczenia dla sprawy niniejszej, gdyż to nie Zgromadzenie Delegatów XI kadencji dokonało wyboru członków OSD orzekających w dniu 6 lipca 2020 r. Próba przeniesienia przez Obwinioną rozstrzygnięć organów samorządu radców prawnych zapadłych w odniesieniu do Zgromadzenia Delegatów XI kadencji na Zgromadzenie X kadencji (2016 -2020) nie znajduje żadnego uzasadnienia. Zarzucana przez Obwinioną wadliwość obsadzenia OSD OIRP w S. kadencji X kadencji jest jedynie niepopartą faktami spekulacją ze strony Obwinionej.

Jak wskazano wyżej, z uwagi na obrazę przepisów postępowania przy rozstrzygnięciu sprawy przez Sąd I instancji, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, na podstawie art. 438 pkt 2 Kpk w związku z art. 74¹ pkt 1 ustawy o radcach prawnych orzeczono jak w sentencji.

O kosztach Wyższy Sąd Dyscyplinarny orzekł na podstawie art. 70⁶ ust. 2 zdanie drugie ustawy o radcach prawnych w związku z § 1 ust. 1 pkt 2 uchwały nr 86/1X72015 Krajowej Rady Radców Prawnych z 20 marca 2015 r. w sprawie zryczałtowanych kosztów postępowania dyscyplinarnego.